

Miriam Drev

En sam tok

En sam tok

Odseven, v osebni izkušnji
razločnega obrisa pod motno
ulično lučjo,
v ponovnih nastopih z lastnostmi klona,
samoten, ločen od sveta pa ne,
čas dosledno
nabira gradivo vseh vrst v koničaste stolpe,
višje od kopic
odmetanega snega neke zime
sredi prejšnjega stoletja,
ko so obstali vlaki na progah
in so se otroci sankali s streh
na belo oblazinjena dvorišča;

zloži jih v šablone in matrice
celo v drobnem posamičnem,
ne predolgem življenju,

vrže vanje drobne razlike
za poznejše razmnožitve,
z nestrpno kretnjo
pahne vstran
klobuk s koničasto štulo,
da bi si otrl čelo;

utrga,
povzame brez odloga.

Sporazum med sosedom in mano

Dogodki, položeni v koncentrične kroge,
gibanje vmes.

Ampak kos nikoli ne zažvižga prav istih
tonskih nizov; zvoki sfer
imajo v svojih harmonijah zamike,
njihov brenčeči molk ne trpi
kalupov niti brežhibnih ponovitev

me spreleti, ko na pisalni mizi,
mojem kozmičnem pomanjšku, okoli računalnika
prerazporedim rokovnik, mapo na harmoniko, lonček
s svinčniki, premično kartoteko, miško, spenjač –
sedem predmetov, kolikor je s prostim očesom
vidnih planetarnih teles,

in tako v vrtenju trajni
prizven nedokončanega,

pa ne samo to:
ob menjavah dobitkov in izgub,
resignaciji, ko se krožni vali počasi ravnajo,
ob ponovnem *zdaj*
s sosedom, rumenokljunim sanjačem,
ki se ščeperi, ko je še skoraj noč
in ga je z neolistane veje jutra
slišati na daleč, navkljub čedalje številčnejšim
gnezdiščem vran,
doseževa sporazum, da iz neznatnih različic
– še najbolj teh –
poženejo zdržljivi upi.

Ne le tam

Sto petdeset besed
za vrste ledu
na Grenlandiji,
kjer so bele loke in mečave
posute s prasketavimi kristali,
ob morskih tolmunih
pa družine selivcev – plahih
sedlastih fok –
in spodaj skrita mečarica.

Na visokih severnih širinah
nemí
gostobesedje
iz praglobin
za polarni led skaljenih kontur,
ki se tali, drobi
in tanjša.

Za pesem

ki zakroži po žilah
kakor pepermint,
na stoto jutro, ko je v Ljubljani
megla
in se ivje lepi
na ogrodja kamnitih klopi,
ker ne znanstvena fantastika ne zarotitve
ne prikličejo ure sonca,

mi v slabi sezoni
mojega prekernega poklica
kot za *ribollito*,
toskansko enolončnico iz ostankov,
ki jo domačinka postavi na mizo
v hudih časih,
pride prav vsaka napraskana
drobtina:

od slike na steni, ki visi postrani
in jo poravnam,
do stranske ulice, od koder zadiši
po hlebcih kruha iz različnih vrst moke,
navsezgodaj vzetih iz peči.

Nove spretnosti, stari nagoni

Sédi, sédi
k svojim opraviлом.
Učinek pogona naj bo lahkoten
– manj enostavno,
kot bi si kdo predstavljal.

V pripravljenosti vsake vrste;
različne strani značaja prepoznavne
v enem gorišču.
Sveže
ovita v vodilna urbana tkanja,
z nagibom, da usvojiš:
nekoč vinil, zdaj metalon.

Obdana z zagovorniki
in zagovornicami te ovrednotene metode
– lahko nam je v ponos.
Nabrali smo veliko točk,
med njimi najvišje.

Sedanji hip
sodoben,
kot brbota prav zdaj,
času primeren, nujno.
V tem pogledu se vse premika
z enakomernim tempom
– bodimo ponosni,
ker ne neha biti zanimiv.

Trenutek ne bo nikoli iz mode,
vrhunsko,
in v tem je prihodnost.

Bo pa treba pohiteti,
priti vsaj do polovice.

Omejitve budnih stanj

Zamenjaj. Priredi. Odrini.
Zamakni. Preusmeri. Posodobi.
Iztisni.

Podaljšaj. Ohrani.
Poudari.

Kodirano v oblikah, času,
sedem desetih
odvrženih kot
“nič več jaz”.

Okroglih 13

Nespoznana, nezaslišana, netaktna;
neprilagojena, ne vključena, nevljudna;
nesprejeta, nepredstavljena, neslišna;
neuslišana, nepredstavljiva, nevidna.

Nesledljiva.